

[Christmas Møller.]

ledes jeg taler, vilde han vide, at jeg altid har anerkendt det Arbejde, der er gjort af Regeringen og de tre Partier, og jeg maa sige til Statsministeren, at han har Uret, i hvert Fald for vort Partis Vedkommende, naar han synes, der ikke er et fælles Forsvar for den Politik, der er ført. Det kan jeg tilbagevise, og ærede Medlemmer, der har læst, hvad jeg har sagt, maa give mig Medhold deri. Men man maa virkelig have Lov til i Anledning af de økonomiske Forhold at gøre opmærksom paa, hvorledes vor Stilling var f. Eks. under Valget, hvor vi ikke nær saa stærkt sagde, at man kunde komme over i frie Forhold, og jeg kan ogsaa henvise til andre Udtalelser, vi har fremsat, men det vilde blive Gentagelser.

Jeg tror, Statsministeren tager fejl, naar han siger, at vi har sagt, vi ikke vilde være med i et Ministerium med ham som Chef. Man kunde næsten spørge Statsministeren, hvor han kunde falde paa saadan noget, men det skal jeg ikke uddybe. Den højtærede Statsminister railerede over en Bemærkning af mig om, at hans Udtalelse om hans Mangel paa Tillid til mig vilde hævne sig. Dermed mente jeg naturligvis, at Statsministeren vilde blive ked af det, trist over, at han havde haft saa forkert en Betragtning og ikke havde tiet stille med den.

I Anledning af selve den Sag, som den fremsatte Paastand paa motiveret Dagsorden drejer sig om, vil jeg gerne gøre den Bemærkning, naar et stort Blad her i Byen, „Politiken“, i en ledende Artikel har været saa venlig at sige, at mit Partis Stilling var en Sejr for mig, at jeg slet ikke føler mig som Sejrherre. Man ved jo udmærket godt, at der er forskellige Anskuelse inden for mit Parti, og man ved ogsaa udmærket godt, hvorledes Partiets Stilling er. Lige fra 30. August 1945, da Folkeafstemnings-spørgsmaalet rejstes, har Partiets Stilling været fuldkommen klar, men det er ikke det, der er det afgørende i det, Tinget skal tage Stilling til her. Det, der er det afgørende for os, der har stillet denne fælles Dagsorden, er, at vi i Anledning af den Debat og Drøftelse, der har været, synes, det kan være rigtigt og godt — og det troede jeg egentlig, hele Tinget vilde være enig i —, at man fastslaar, at det er Noten af 19. Oktober, der danner Grundlaget for den sydslesvigske Politik og forhaabentlig kommer til at danne det paa en saadan Maade, at der ikke kommer Fortolkninger af den, at der ikke bliver Tvivl.

Den højtærede Statsminister haaber jeg

ikke vil gentage sine Bemærkninger paa Sp. 362 om Ængstelsen og de forskellige Aktiver, som han mente, han havde, for dem tror jeg nu alligevel, han skulde, om jeg saa maa sige, nedskrive. Nej, han skulde meget hellere vurdere det, der er hans reelle Aktiv, at vi for Danmark og Sydslesvig ønsker Ro om dette Spørgsmaal paa det Grundlag, hvorom et stort Flertal har kunnet blive enig, og mit Parti er ogsaa af den Opfattelse, at dette maa man tage Hensyn til og respektere. Jeg forstod Statsministerens Udtalelser, da han svarede de ærede Ordførere, saaledes, at det var Notens Indhold og Ord, der var det afgørende, og dette vil vi rette os efter.

Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft mente, den Paastand paa motiveret Dagsorden, der er fremsat af de ærede Medlemmer Hr. Sønderup, Hr. Bertel Dahlgaard og mig, var en fuldstændig Kapitulation. Jeg synes, at en saadan Udtalelse fra Folketinget virkelig er et statsretligt Dokument af Vægt. Hvad angaar det lille Ændringsforslag, det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft har stillet hertil, maa jeg sige, at Det konservative Folkeparti ikke kan acceptere det. Det ærede Medlem ved jo udmærket godt, at naar man er blevet enig om en Dagsorden, saa rydder man alt andet til Side, som bevirker, at Dagsordenen ikke kommer til at have det Indhold, man er enig om. Det ærede Medlem maa derfor kunne forstaa, at vi ikke kan være med til det ærede Medlems Ændringsforslag, men maa anbefale at stemme derimod.

Jeg maa sige til det ærede Medlem, at jeg tror, denne Debat vil faa det Resultat, at man ikke kan være i Tvivl om, hvor Folketingets og Landets afgørende Flertal staar. Andre Meninger er der naturligvis — jeg er nødt til at sige det, saaledes som man ved mit Partis Stilling er —, men for hver den, som ønsker en god Politik, en saa hjælpende Politik over for Sydslesvig som muligt, føler jeg mig overbevist om, er det af afgørende Betydning at understrege disse Krav som det, vi alle ønsker gennemført. Det kan blive svært nok blot at komme frem til disse Resultater; det fremgaar af, hvad 1½ Aars fri dansk Politik kun har formaaet at opnaa.

Ud fra denne Betragtning kan jeg naturligvis anbefale, at man stemmer for den Dagsorden, jeg har været med til at stille, og at man rydder alle Hindringer af Vejen, som kunde bevirke, at den ikke skulde komme til Afstemning i den Skikkelse, som Forslagsstillerne har givet den.